29/06/2019

Πως εγκωμιάζει ο Ιερός Χρυσόστομος τον Μέγαν Παύλον

/ Γνώμες

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ’

Κατ’ ἐξοχήν, ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, ὁ θεοφόρος αὐτός πατήρ τῆς Ἐκκλησίας ἀγάπησε τόν Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν Παῦλο καί τοῦτο ἀποδεικνύεται περίτρανα ἀπό τίς σπουδαῖες ἑπτά ὁμιλίες του. Σ’ αὐτές ἐγκωμιάζει τόν θεῖο Ἀπόστολο καί στέκεται μέ θαυμασμό μπροστά στή τεράστια ψυχική δύναμη καί ἀνωτερότητα τῆς προσωπικότητός του. Ἰδού ἕνα πρῶτο δεῖγμα: «Δέν θά πέσει κανείς ἔξω, ἄν ὀνομάσει λειβάδι ἀρετῶν καί παράδεισο πνευματικό τήν ψυχή τοῦ Παύλου.

Τόσο πολύ μέ τή δύναμη τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἀνθοῦσε ἡ ψυχή του καί ταυτόχρονα παρουσιαζόταν δεκτική καί ἀξία τῆς χάριτος. Γιατί, ἀφοῦ ἔγινε σκεῦος ἐκλογῆς καί ὁλότελα ἐξαγνίσθηκε, δέν μποροῦσε παρά νά εἶναι δοχεῖο εὐρύχωρο τοῦ Πνεύματος. Ἔτσι πήγασαν ἀπό μιά τέτοια ψυχή θαυμαστοί ποταμοί, ὄχι τέσσερις μονάχα, ὅπως ἦταν ἐκεῖνοι πού πήγαζαν ἀπό τόν Παράδεισο τῆς

Ἐδέμ, ἀλλά πολύ περισσότεροι. Οἱ ποταμοί αὐτοί ρέουν καθημερινά. Καί δέν ποτίζουν τή γῆ, ἀλλά τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων καί καρποφοροῦν τήν ἀρετή. Ποιός λόγος τάχα θά εἶναι ἀρκετός γιά νά παραστήσει τά κατορθώματά του; Καί ποιά γλῶσσα θά μπορέσει νά ὑψωθεῖ στά ἐγκώμια πού τοῦ πρέπουν; Ὅταν μιά μόνη ψυχή ἔχει συγκεντρωμένα ὅλα τά ἀνθρώπινα προτερήματα καί μάλιστα στό μέγιστο βαθμό, κι ὄχι μόνο τά ἀνθρώπινα, ἀλλά κι αὐτά ἀκόμη πού ἔχουν οἱ ἄγγελοι, πῶς ἐμεῖς θά ξεπεράσουμε τό ὕψος τῶν ἐπαίνων πού τῆς ταιριάζουν;

Καί ὅμως δέν θά σωπάσουμε γιά τοῦτον τό λόγο, ἀλλά ἴσα ἴσα γι' αὐτό ἀκριβῶς θά μιλήσουμε πολύ.... Ἀλλά ἀπό ποῦ εἶναι καταλληλότερο νά καταπιασθοῦμε μέ τά ἐγκώμια τοῦ Παύλου; Ἀπό ποῦ ἀλλοῦ παρά ἀπό τοῦτο, ἀπό τό νά δείξουμε δηλαδή ὅτι ὁ Παῦλος συγκεντρώνει ὅλων τά προτερήματα; Ὅ,τι γενναῖο εἶχαν στό ἐνεργητικό τους οἱ Προφῆται, οἱ Πατριάρχαι, οἱ δίκαιοι, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Μάρτυρες, ὅλα μαζί τά κατέχει ἐκεῖνος καί σέ τόσο ὑψηλό βαθμό, πού κανείς τους δέν κατεῖχε τό ἕνα καλό πού εἶχε...»

Δεύτερο δεῖγμα εἶναι ἀπό ἕναν ἄλλο λόγο τοῦ Ἰ. Χρυσοστόμου γιά τόν μεγάλο Ἀπόστολο. «Ὅπως δηλαδή, ὅταν πέσει μιά σπίθα σέ χορτάρι, ὅλα τά μετατρέπει στή φλογερή της φύση καίγοντάς τα, ἔτσι καί ὁ Παῦλος τρέχοντας σ' ὅλη τήν οἰκουμένη ὅλους τούς ἔφερνε πρός τήν ἀλήθεια, σάν χείμαρρος πού περνώντας ἀνατρέπει κάθε ἐμπόδιο. Καί ὅπως ἕνας ἀθλητής πού παλεύει, τρέχει, πυγμαχεῖ ἤ ἕνας στρατιώτης πού μάχεται στά τείχη ἤ κάτω σέ πεδιάδα ἤ στή θάλασσα, ἔτσι καί ὁ Ἀπόστολος σέ κάθε εἴδους μάχη ἔπαιρνε μέρος κι' ἦταν φλογερός... Καί ὅπως τό λιοντάρι πού βρυχιέται καί βγάζει φλόγα ἀπ' τό στόμα τρέχει παντοῦ, ἔτσι κι' αὐτός σ' ὅλους ἦταν φοβερός καί παντοῦ ἔτρεχε συνεχῶς.... ταχύτερα ἀπ' τόν ἄνεμο. Καί ὅπως ἐκεῖνος πού διευθύνει ἕνα σπίτι ἤ ἕνα πλοῖο, ἔτσι καί αὐτός κυβερνώντας ὅλη τήν οἰκουμένη, τραβοῦσε ὅσους κινδύνευαν νά πνιγοῦν, στήριζε τούς φοβισμένους, στούς ναῦτες ἔδινε διαταγές, στά πλευρά τοῦ πλοίου καθόταν, τήν πρῶρα ἐπέβλεπε, τά σχοινιά ἄπλωνε, κωπηλατοῦσε, μάζευε τά πανιά, τόν οὐρανό παρατηροῦσε, ὅλα αὐτός ἦταν, καί ναύτης καί κυβερνήτης καί λοστρόμος καί πανιά καί πλοῖο καί ὅλα τά ὑπέφερε, γιά νά γλυτώσει τούς ἄλλους ἀπό τίς συμφορές...»

Ἔπειτα ἀπ' αὐτά τά ὀλίγα ἀποσπάσματα Χρυσοστομικῶν λόγων, πώς νά μήν ἔχει ἰδιαίτερη ἀξία ἡ λακωνική παρατήρηση ἑνός χειρογράφου τοῦ 11ου αἰῶνα ἡ ὁποία ἐπισημαίνει: «Χριστοῦ στόμα πέφυκε τό Παύλου στόμα, στόμα δέ Παύλου τό Χρυσοστόμου». Ἀξίζει, λοιπόν, οἱ πιστοί ὅλων τῶν αἰώνων νά ἀκολουθοῦν τό παράδειγμα τοῦ γίγαντα τοῦ χριστιανισμοῦ, τοῦ κορυφαίου Παύλου.